FREMTIDSPORTEN

ALKUNST

tekster

billeder

musik

skabt af 70 børn

fra

København og

Frederiksberg

Sjællands
Symfoniorkester

FREMTIDSPORTEN

ALKUNST

År 2000
Børns digte, billeder, musik og breve
til fremtiden

Det var os, der var med 31
Historien bag „ALKUNST" 33

„Jeg kommer fra en fortidsby.
Mit mål er at se ind ad din fremtidsport."

Omslag: udsnit af Christinas maleri (side 18)

Tahir

En flok mennesker drog ad sted.
Også mig.
Men jeg havde bare fødder,
trådte på tornebusken.
Av! Månen kunne jeg ikke se.
Flokken var langt foran mig.

Jeg ville ikke pjække for at gå mere,
ville ikke tage tornene ud,
og fortsatte med nåle i fødderne.

Jeg fortsatte for at nå flokken,
ville gøre alt for at nå den.

For i flokken var der min måne,
min sol, stjerne.
Nemlig dig
kun
dig.

Tahir

I fremtidens gade skal jeg gå
fri for selv at tænke på kærlighed,
fri til at gøre, hvad jeg vil,
fri for ægteskab.

Men kærlighedens mennesker skal jeg se,
og jeg skal smile til dem.
Da skal jeg møde det, jeg altid har holdt afstand fra,
det jeg aldrig har givet til nogen:
Kærligheden.

Michelle

Hvorfor skal alle glædes
Når glæden ikke rammer mig?
Hvorfor skal alle elskes
Når ingen elsker mig?

Hvorfor savner jeg dig dog?
Det var din egen skyld.
Hvorfor ligger du i kisten
Så bleg og kold og hvid?

Hvorfor gik du lige der
i den alt for korte tid.
Hvorfor kom dog de to bander
og skulle åbne ild?
Bang! Det var dit liv.
Det hele er forbi.

Signe

Kærligheden byder mig at gøre dette.
Kærligheden byder mig at trække kniven,
skære rosen over og plukke dens blade.
Kærlighedens kniv kan være både skarp og hård.
Denne kniv er sløv.
Derfor heler såret langsomt.

Anna

Jeg elsker dig som månen elsker stjernerne.
Jeg elsker dig som blomster elsker vand.
Jeg elsker dig som ord elsker sætninger.
Jeg elsker dig som dynen elsker puden.
Jeg elsker dig som de kendte elsker opmærksomhed.

Du kan vist ikke huske mit navn.

Caroline

KÆRLIGHEDSDIGT TIL EN SKYGIRAF

En sommernat jeg gik en tur
og kiggede på himlen
Jeg var glad og ikke sur
jeg så på stjernevrimlen.

Da så jeg i den lyse sky
et syn jeg aldrig glemmer
Jeg troede straks, at jeg var sy´
"Der er noget der ikke stemmer".

Den så på mig med dette blik
og jeg stirrede tilbage.
Jeg udstødte et lille hik,
da skygiraffen sagde:

"Kom op til mig, så flyver vi,
op til alle stjerner.
Se stjernerne, smiler de?
Lyser små lanterner?"

Da løb jeg væk af bare frygt,
og vendte ej tilbage.
Jeg følte intet, der var trygt,
efter det giraffen sagde.

Emilie

Jeg hader dig, din høne
Du er en rigtig rappenskralde-moster,
som sladrer hele tiden og
som man slet ikke kan betro sig til.
Du er hurtig som en leopard,
når der er dårlige nyheder i luften.
For så har du chancen for at gøre en fortræd.
Men en høne, det er du nu alligevel.

Tine

ROSER ER RØDE
- omvendt kærlighedsdigt til en giraf

Roser er røde, violer er blå,
du er så grim og din familie er lige så.
Du er det grimmeste jeg har set og det værste
der er sket -
det var da du blev født.
Når folk ser dig på en gade,
så er der ballade.
Folk løber væk i hvert et hus
og bilerne kører væk med et sus,
til alle verdens hjørner.
Og når du engang vil dø,
ja, så vil alt hadet tø
i mit indre.

Mads

Kærlighed er glæde
Glæde er at svømme
At svømme er kærlighed
Til havet

Kærlighed er glæde
Glæde er luft
Luft er kærlighed
Til verden

Kærlighed er glæde
Glæde er i morgen
I morgen er kærlighed
Til i dag.

Jenny

Jeg sammenligner hende
med en papegøje
fordi hun rappenskralder
hele dagen.
Hun kan også være rigtig led.
Så sammenligner jeg hende med en ged.
Geden har rimeligt kort hår
og stanger, hvis den ikke får sin vilje.
Hun kan også være en skrap kontordame.
Så sammenligner jeg hende med en blæksprutte
fordi den har så mange arme
både til papir og til kontorarbejde
Og så kan hun tage 100 telefoner på een gang.

Camilla

Amalie

Er kærlighed godt?
Der er mange meninger om det.
Personligt synes jeg, det er godt.
Hvad mener I?

Freja

Du kom til mit syn
Du kom til mit liv.
men jeg forstod intet.

Du kom i mit hjem
Du kom i mit hjerte.
Men jeg forstod intet.

Jeg kom i dit hjem.
Jeg kom i dine arme.
Men jeg forstod intet.

Du gik fra mit liv
Du holdt mig ikke mer -
Og da forstod jeg.

Michelle

Jeg ændrer mig ikke
Er stadig den, jeg er nu
ligegyldigt hvad der sker.

Jeg vil altid være glad
Himlen vil altid være lys
ligegyldigt hvad der sker.

Stjernerne lyser stærkere
vandet finder vej til rosen
ligegyldigt hvad der sker.

Hjertet banker for evigt
Kærligheden består
ligegyldigt hvad der sker.

Freja

Marie

Jeg har fået en sten af min elskede.
Min elskede, min elskede.
Men ikke hvor jeg ville have den
Jeg fik den ikke i hånden.
Åh nej, åh nej.
Den slog ind i mit hoved.

Nu sidder jeg hos lægen
Med hård hjertesorg.

Louise

En sort rose i et intetfarvet intet.
Rosen er lukket.
Men pludselig rører blide læber rosen.
Rosen åbner sig og indeni...
ligger der en smuk juvel og funkler.
Det er kærligheden.

Anna

Solen som er rød
vækker en glød i mit hjetre.
Åh, hvilken smerte.
Da jeg så i dine øjne
var der kun løgne.

Jeg tegner hjerter røde
blomster blå.
Jeg er forelsket kan I nok forstå

Mille

Kan du ikke bare sige, du elsker mig?
Er det så svært?
Ikke for mig. For mig kommer det bare glidende ud ad munden.
Jeg kunne sige det en milliard gange:
Jeg elsker dig, jeg elsker dig, jeg elsker dig.
Jeg elsker dig. Jeg elsker dig. Jeg elsker dig.

Caroline

DRØMMEN

Åh, lille skygiraf
Du som er i himlen.
Gid du dog var her hos
mig,
så vi kunne være sammen.
Om natten drømmer jeg
vi flyver op til månen.
Så står vi der hånd i hånd
og kigger ned på jorden.

Stine

DEN MEST KONGELIGE KAMEL

Du lyserøde kamel, du er så høj
og du er rigtig klog
dine pukler er bløde
og din pels er dejlig
og du er også dejlig
dine øjne er lyserøde
ligesom din pels
du er den mest kongelige
kamel der er født

Emrah

DE BLEV FORELSKET DE TO

Skygiraffen gik sig en tur.
En tur i det fri.
Og straks stod hun dér,
den smukke pig´
De blev forelsket de to,
og straks stod de med hinanden i
hovene og lo.

Søren

JEG GIK EN TUR

Jeg gik en tur en sommerdag
og kiggede op i himlen
og så en giraf en bid af skyen ta'
den kaldte på mig
kom op og leg
den fløj ned til mig
jeg satte mig på den
og pludselig var jeg væk igen

Rasmus

DEN SURE GIRAF

Jeg kigger op på nattehimlen
Der står en frodig skygiraf
Der er en stjernevrimlen
men nu skal de ha´ deres straf.
Nu er giraffen sur,
men den ta´r sig ej en lur
Den sparker til alle sider,
og stjernerne de glider
Nu er alle stjernerne døde,
og giraffen er alene og øde.

Marie

SKYGIRAF MED KJOLE PÅ

Du kære Ole, med den flotte kjole, dine øjne
skinner som sole. Og du ser
godt ud, når du står på en mole. Men du blev
jo smidt ud af din gamle skole.
Fordi du er så dum, som din egen kjole.

Emil

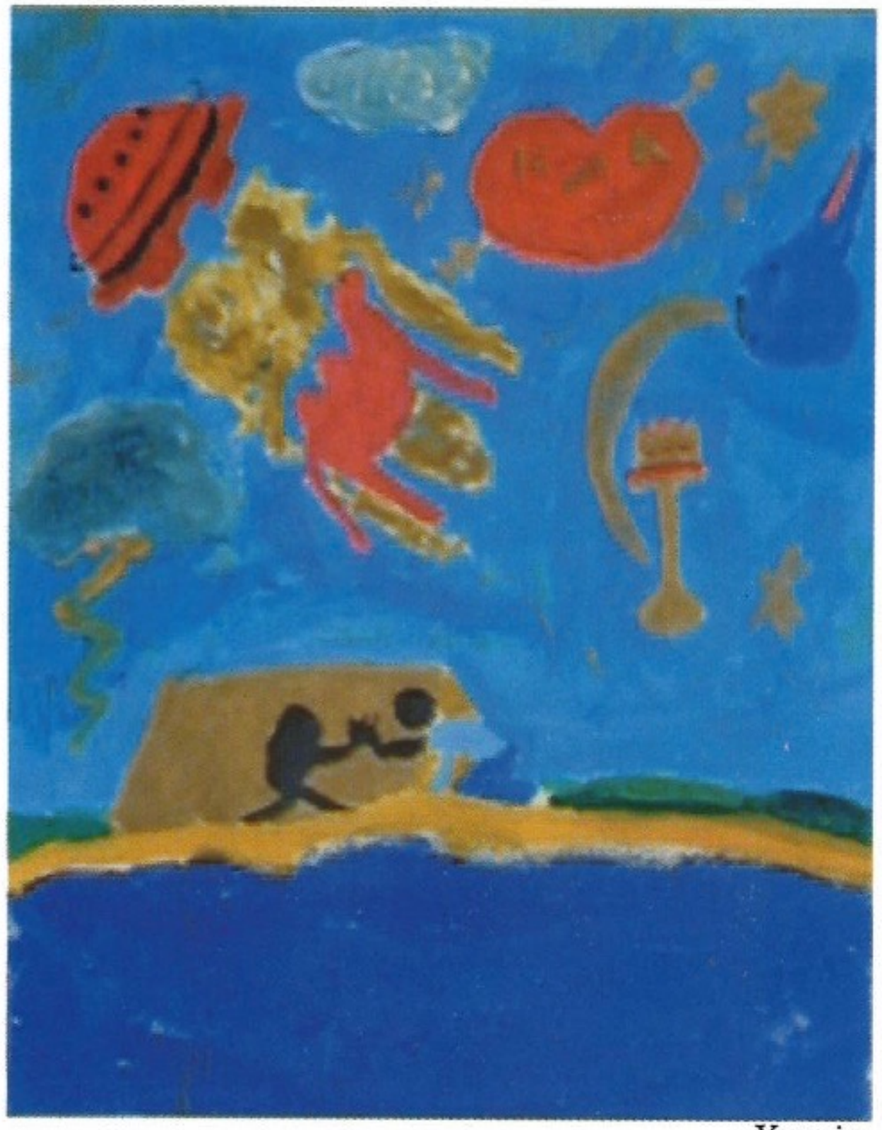

Yasmin

I nat var det tordenvejr.
Det ligner fyrværkeri
og er ikke spor uhyggeligt.

Jeg tror faktisk ikke,
at jeg er bange for noget som helst.
Men måske er der noget, som jeg ikke har oplevet, hørt eller set,
og som jeg alligevel ville være bange for.

Tarik

Træerne står rustne
Blade daler ned.
Mørke hyacinther
hører til min vinter

Mikkels ide

I går var det tordenvejr.
Lynene lyste i natten.
Bragene kunne høres langt væk.

Jeg er ikke bange for tordenvejr.
Men jeg er bange for små lukkede rum.
Hjælp, jeg vil ud!

Morten

Karina

Pink kommer over landskabet
turkis kommer over himlen.
Du vil altid være min, være min.
Selv det sorte tager himlen

Gul er solens gyldne farve,
grøn er farven for natur.
Men min fremtid, men min fremtid
vil jeg altid frygte.

Men du er der foran mig,
åh fremtid, åh fremtid.
Vis mig det hvide. Behold det sorte.

Louise

I går var det tordenvejr.
Lynene var store blink, der blændede mig,
og tordenen buldrede meget kraftigt.

Jeg er ikke bange for tordenvejr.
Jeg synes nærmest, det er hyggeligt.
Hvis man er ude, slår regnen ind i ansigtet.

Men jeg er bange for at miste en af dem, jeg holder af.

Lærke

I går var det tordenvejr.
Jeg så nogle lysglimt,
men hørte kun eet brag.
Jeg er lidt bange for tordenvejr,
når jeg er i sommerhus og
lynene er lige over huset.
Det er fordi huset nærmest ryster.
der er også tre store træer i vores have,
hvor lynene let kunne slå ned.
Derhjemme eller andre steder i byen
er jeg slet ikke bange for tordenvejr.

Maria

I går var det tordenvejr
og lynene slog ned tæt hvor jeg bor.
Det bragede og stormede hele natten.

Jeg er ikke bange for tordenvejr.
Men jeg er bange for døden, for hash og narkotika.
Og især er jeg bange for mordere.

Emilie

Oktobermorgen
Det er meget stille.
Det er meget koldt.
En let vind rører sig
og så er der lidt tåget.
træerne er grønne, brune, røde og meget smukke.
Hvis det ikke var så koldt,
så ville jeg nyde at gå rundt i efterårsmorgenen
og snakke stille og roligt med de andre.

Der er ikke så mange mennesker på gaden.
De er allesammen på arbejde eller i skole.
Og det gør det endnu mere hyggeligt og stille.
det gør mig lidt mere søvnig
at være ude på denne tid af dagen og året.

Det ser så flot ud
når bladene falder af træerne.
jeg bliver stille og rolig indeni.
Og det værste er, hvis man skal løbe for at nå bussen.
Jeg kan godt lide - lige som nu - at sidde og kigge ud på det flotte vejr.
Det allerbedste er,
at der ikke er lang tid til jul.

Sofia

Mie

Små vinde bærer bladene højt over jorden
Så daler de ned, brune, røde, gule
Jeg føler glæde ved alle de farver.
Jeg føler mig glad, men også lidt tom
en oktobermorgen.

Elin

En hare står i min have.
Visne blade falder omkring den.
Et blad lander på dens snude.
Den blir forskrækket og hopper væk.

Maria

Stenen på stranden:
Stenen lå så fint i sandet
Da jeg tog den op,
fik jeg et varmt sus i kroppen
Som fra en vulkan.
Og et koldt sus
fra havet.
Nu ligger den på min hylde.
jeg er dens ven.

Louise

Oktobermorgen
Bladene er gule
Vinden blæser - det er mørkt.
Men jeg er glad, lidt søvnig måske
en oktobermorgen.

Philip, Ida og Vibe

Jeg flyver inde i en sky.
Den eneste farve, jeg kan se er hvid.
Jeg flyver, og så blir det hele sort.
Jeg falder og falder og falder.
indtil jeg rammer den våde jord.

Maria

I går var det tordenvejr.
Det var ligesom kanonslag, der sprang hver tiende sekund.
Jeg er ikke bange for tordenvejr.
Men jeg er bange for, at min familie skal dø.
Jeg er bange for, at jorden går under.
Jeg er bange for at min mor skal blive overfaldet,
om natten, når hun cykler hjem fra arbejde.

Benjamin

ÆBLETRÆET

Mine æbler er saftige, store og røde
De glinser og er så dejlige, søde
Stammen er tyk og bladene er skønne
De har den dejligste farve, de er nemlig grønne
Om foråret står jeg på bakken og gror
Med blomsterne, som er i det smukkeste flor

Marie

Jeg husker det tydeligt
det store hus med haven,
hvor græsset var højt og de smukkeste blomster groede,
der hvor Gud engang skabte Paradis.
Men nu er haven væk.
Alle minder tabt.

Michelle

BØGETRÆET

Mit bøgetræ vokser og vokser
Og bliver større og større
Mit makkertræ ligner mit, men bare lidt mindre
Mit bøgetræ kan lide at se fodboldkamp i Parken
Og elsker at se, når FCK giver modstanderen en på nakken

Nikki

Jacob F.

Dybt på havplanetens bund
rødt og azurblåt, korallerne funkler.
Lysende øjne glimter i mørket.
I vandet ses alle farver.
Havet er sort.

Tangskovene spiller og klipperevner syng
havet er sort.
Alle farver ses her i mørket.
Havet er sort.
havfolket danser til tangens musik.
Havet er sort.

An

EGEN

Jeg vil gerne være en eg
Med sin prægtige krone.
En lille spætte sidder og hakker
På sin høje trone.

Mads

BLADET

Jeg er et frisk grønt blad, der hænger på træet i sommeren.
Åj, jeg kunne hænge der i en evighed.
Men det gælder om at holde sig fast.
For nu er det efterår. Man må holde sig fast.
Men efterår er også den tid,
hvor jeg bliver skovens vidunder i rødt, brunt og orange.
Når efteråret er forbi daler jeg stille ned på jorden.
Så kommer sneen og alt er slut.

Elin

HAIKU TIL FREMTIDEN

I min fremtids drøm
der styrer Brøndby
i deres blågule farver.

I min fremtids by
er Vesterbro forandret.
Alt er født pány

Mia

I fremtidens skrin
ligger et loft i New York.
I New York ligger et loft
i fremtidens skrin.

Der ligger tre børn.
der ligger tre børn i fremtidens skrin.
der ligger tid.

I fremtidens skrin, der ligger tid.
Men hvordan kan vi mangle tid, når det er det eneste vi har.
I fremtidens skrin, der ligger et slot
med værelser.
I fremtidens skrin er der edderdunsdyner i hvert et rum
Søndag eksisterer ikke.
I fremtidens skrin har man aldrig tid.
I fremtidens skrin ligger et liv
Planlagt.

Jenny

ALKOHOLIKEREN

Altså det skrin, er jeg altså ligeglad med, men der skal i hvert fald være
masser af øller i den dersens fremtid så man kraftederme kan overleve, ellers har vi alkoholikere et virkelig stort problem, mand.
Jeg tror at den dersens fremtid bliver virkelig sej, mand, for der kommer jo flere og flere stoffer, så det kunne jo godt være, man skulle prøve at tage nogen af de der stoffer, som bare er så seje, mand. Men nu synes jeg kraftedmer også I skulle tage at klappe kæften mand.

Camilla

Tobias

Hvad ligger til mig i fremtidens skrin?
Guld, berømmelse, børn, fattigdom?
Jeg ved det ikke, du ved det ikke.
Ingen ved det.
Der ligger til mig, hvad jeg har fortjent.
Og hvad har jeg egentlig fortjent.
Hvad er gemt bag den sorte skal
med bittesmå billeder på?
Der er selvfølgelig alt det, jeg vil.
Men tæller det egentlig til sidst.

Caroline

I fremtidens skrin
ser jeg mig selv.
Penge, succes, det vil jeg få
som stor astronaut, det må man nå.
den første på Mars
og Jupiter med.
Der vil jeg bo i et telt.
Der vil jeg dø som en helt.

Signe

BONDEN

Jeg er en trist bonde,
med mange triste svin.
Min kone er trist,
mine børn er triste.
De har en trist hund.
Min kone har nogle triste høns..
Det hele er sgu så trist!
Men en dag bliver jeg glad.
Og mine svin bliver glade,
og min kone bliver glad,
og mine børn bliver glade,
og mine børns hund bliver glad,
og min kones høns er glade.
Det hele er sgu så godt.

Nicolaj

HAIKU TIL FREMTIDEN

1. stemme:

I min fremtids drøm
vil mørket brede sig.
Alle vil fryse.

2. stemme:

I min fremtids drøm
danser alle farverne
rundt i jordens lys.

1. stemme:

I min fremtids drøm
vil solen være helt sort.
Og jorden er kold.

2. stemme:

I min fremtids drøm
skal regnbuens lys skinne
over alle de syge.

I min fremtids by
min verden under vandet
vokser violer.

Mikkel og flere

FOTOMODELLEN

Jeg bliver den største
Jeg bliver så rig, så rig.
Jeg vinder kæmpemedaljer.
Jeg scorer en lækker fyr.
Jeg går på mange måder
med hat, tøj og sko.
Jeg er rigtig interessant,
Og alle vil se på mig.
Jeg er så super sej.

Emilie

Lad være. Lad være!
Du må ikke åbne det skrin.
Det er din fremtid, som ligger der.
Hvis du åbner det, hvad sker så?

Lad være. Lad være!
Hvis skrinet bliver åbnet,
bliver verden måske brudt af støj og larm.
Og vi får huse af jern.

Husk at lade være, åh husk at lade være.
Bilerne vil sikkert også flyve.
Og du vil blive styret af en stor robot,
men andre går rundt i jern.

Hvis du lader være, hvis du lader være,
beholder vi vores jord.
Så husk at lade være. Husk, det sker.
lad være at åbne skrinet.

Camilla

Sofia

Dinah

I min fremtids skrin
ligger alting gemt,
mit liv, min fremtid.
Hvad vil der ske?
Vil jeg vide det,
eller vil jeg ikke?
Er tingene forudbestemt,
eller sker de tilfældigt?

Hvad skal jeg være,?
Frisør, skuespiller - eller hjemløs?
Hvis jeg kunne åbne mit skrin
og kigge ned i det, hvad ville jeg så se?
Kun tiden vil vise det.
Kun tiden vil vise det!

Helene

Hvad ligger til mig i fremtidens skrin?
Kontorarbejde og aftner med vin?
Eller bliver det hele en computerverden,
hvor ikke mange kan udholde smerten?
Eller bliver jeg bare modedesigner?
Eller får jeg en stiling som en, der bager klejner?
Jeg tror der bliver proppet med atomkraftværker,
og at alt tøj her kun findes som mærker.
Så derfor pas på. Vi må beskytte vor jord.
Ellers ville det være det rene mord.

Helene

Kære fremtid,
... Jeg håber, at du vil hjælpe til med at opbygge regnskoven. Lukke alle kraftværker. Sørge for, at der ikke bliver krig. At vi vil lade være med at forurene naturen og os selv og dyrene. Der skal heller ikke findes krybskytter.
Ja, sørg for, at vi kommer til at leve i harmoni med jorden og alt andet liv.

Jakob

HAIKU TIL FREMTIDEN

1. stemme:

I min fremtid by:
os fra alle bilerne.
Gift er i luften.

2. stemme:

I min fremtids by:
Duft fra alle blomsterne.
Blomster springer ud.

1. stemme:

I min fremtids by
er alle blomster døde.
Alle er triste.

2. stemme:

I min fremtids by
er der tusind blomster.
Alle er glade.

1. stemme:

I mit fremtidsland
tramper krigens heste frem.
Det er mit fremtidsland.

2. stemme

I mit fremtidsland
Dér holder alle sammen.
Alle elsker alle.

1. stemme:

I mit fremtidsland.
dér hader alle alle.
Mobning regerer.

2. stemme:

I mit fremtidsland
dér elsker alle alle.
Kærlighed er godt.

1. stemme:

I min fremtids hav
skal vandet være helt rødt,
så mit skib synker.

2. stemme:

I min fremtids hav
danser store og små fisk.
Alle er glade.

1. stemme:

I min fremtids hav,
ak, er fiskene døde.
Ak, havet bløder.

2. stemme:

I min fremtids hav
skal delfinerne springe
og Noahs ark komme.

1. stemme:

I min fremtids hav
slår kolde bølger mod land
fisken er død nu.

I min fremtids hav
ligger alt øde
Tuden fra fyrtårne .

Tine og flere

Tarik

RØVEREN

Jeg skal røve en kæmpebank.
Jeg vil blive stenrig.
Når jeg røver skal jeg bruge maskinpistoler.
Jeg skal pløkke alle ned i banken.
Jeg vil rejse jorden rundt
og bruge alle mine penge.

Maria

GANGSTEREN

Hvad ligger til mig i fremtidens skrin?
En dejlig masse våben, penge og damer.
Jeg kan gøre alt hvad jeg vil dagen lang.
jeg er en stor fidus med nogle fede BMVér
Ha, ha, ha...

Jakob

UHYRET

Jeg spiser dette barn
med hud og hår.
Jeg spiser dette barn
med fede lår.
Jeg tager dette barn
og maser det,
imens jeg gumler vildt
og knaser det

Lærke

NARKOMANEN

I fremtidens skrin
Kan jeg se mig selv.
Jeg er ren.
Ikke beskidt.

Jeg kan passe mine børn
I fremtidens skrin
skriver jeg tiden tilbage.
Ikke fixe.

I fremtidens skrin
fixer jeg ikke.
Min mor vil ikke græde
i fremtidens skrin.

I fremtidens skrin
ligger et palads.
Man behøver ikke drømme
i fremtidens skrin.

Jenny

MIN FREMTIDS GADE

den samme som før,
den, med alle sine huller.
Den skriger efter hjælp,
men folk går bare
videre

Min fremtids verden:
Lidt bedre end før,
men stadig råber
den om fred.
Og stadig skyder
soldaterne på hinanden

Min fremtids natur:
Større end før.
Men der er stadig ingen plads
til de dyr, som stadig dør

Michelle

DET LILLE BARN

I min fremtids skrin ligger der en Stor slikkepind med røde og hvide striber.
En stor trehjulet cykel med et lad - og dækkene er hvide med mit navn på.
Der ligger en Actionman og en doctorXman.
Og lommepenge, en femmer, den skinner som ægte sølv

Jacob

SNOBBEN

Den dersens fremtid ser jeg frem til
Selv om jeg nok ikke lever der for altid,
håber jeg at man lever videre i en anden krop,
for ellers går jeg glip af så meget modetøj,
at det simpelthen er forfærdeligt.
Jeg skulle være den nye Britney Spears
Og så skulle jeg være så rig,
at jeg kunne shoppe hver eftermiddag.
Og hvis det nu regnede
så skulle en tjener holde en paraply over mit hoved.
For tænk nu, hvis jeg blev våd?
Altså hvor forfærdeligt.
Alligevel: Jeg tror, fremtiden bliver god.

Lærke

FREMTIDENS PORT

Porten er lavet af regnbuens farver.
Fremtidens land er dejligt og fuldt af harmoni
En klog dame med kappe på hovedet sidder ved porten.
Jeg banker på: Må jeg komme ind?
Damen svarer: Hvem er du, hvor kommer du fra?
Jeg: Jeg kommer fra en fortidsby.
Mit mål er at se ind ad din fremtidsport.
Jeg forestiller mig fremtiden som et sted, hvor der ingen hjemløse er, og hvor solen altid skinner, selv om den måske ikke altid er varm,
et sted, hvor alle er glade og har en familie at være sammen med.
Damen: Nu har du fortalt mig, hvad jeg vil vide. Nu må du gætte mit navn.
Mit navn er i fortiden, men det er også i fremtiden.
Jeg: Jeg gætter på skæbnen
Damen: Ikke så hurtig.
Jeg: Kan jeg få hjælp.
Damen: Ja, tiden løber.
Jeg: Kan dit navn mon være tid?

Og døren åbner sig. Foran mig er den tid, jeg drømte om.

Mille og Michelle

VISION OM FREMTIDEN

Jeg går over en stor slette. Så langt øjet rækker er der højt bølgende græs. Det skinner grønt som havet skinner blåt i Grækenland. Den eneste lyd er vindens susen i græsset. Det blæser ret meget, det er dog langt fra storm, men alligevel kan jeg ikke finde ud af, hvor det kommer fra. Det er som om det blæser fra alle verdenshjørner på een gang. Jeg får gåsehud af den kolde vind. Himlen er lysegrå, og der er ingen skyer.

Jeg begynder at gå og ser, at det græs, jeg tramper mig vej igennem, rejser sig igen og skjuler alle spor af min færd. Jeg tænker på, om andre mennesker har gået her og på om denne græsslette har nogen ende. Jeg indånder den rene kølige luft, der dufter af græs og vind. Jeg lukker øjnene og står der bare.

Anna

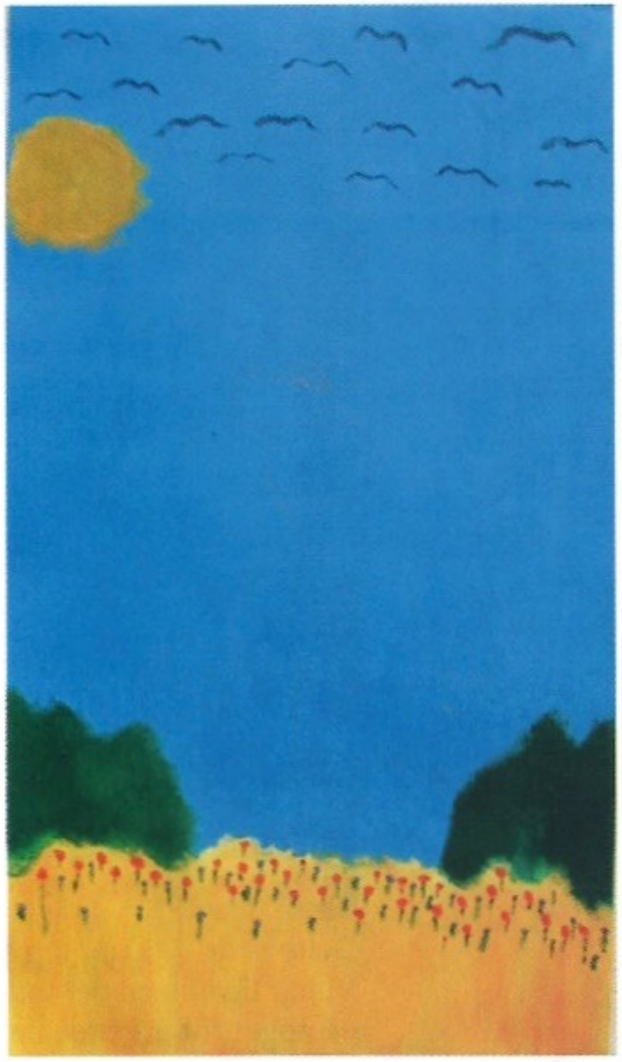

Lin

MARIA KOMMER TIL FREMTIDENS PORT

Vogteren: Hvad vil du her?
M: Jeg vil ind i fremtiden.
V: Hvorfor?
M: Fordi jorden er ved at gå under. Vi vil finde et middel mod, at jorden går under. Jeg er blevet sendt ud for at hente det i fremtiden.
V: Jeg må ikke lukke dig ind. Ikke før du har gættet mit navn
Hvad tror du, der sker i fremtiden.
M: Hvis jorden går under er der ingen fremtid.
V: Hvis det nu lykkedes for dig, så kunne fremtiden jo blive sådan her: At alle får et langt og lykkeligt liv. Så på grund af det gode, lukker jeg dig ind i fremtiden. Men fortæller du det til nogen, er du fanget i fremtiden, indtil du har gættet mit navn.
M: Jeg må, jeg skal gætte det navn. Så kan jeg redde verden

Mia og Frederik

EN MAND BANKER PÅ FREMTIDENS PORT

V: Hvem
T: Mig.
V: Velkommen til fremtidens forgård.
Nej stop. Videre kommer du ikke, før du har gættet, hvem jeg er.
T: Det kan jeg ikke. Jeg må have hjælp.
V: Jeg er den, der vander Ygdrasils rod.
Jeg er den, der bestemmer, om der skal udgydes blod.
T: Skæbne.

Han lukkes ind og falder død om.
V: Det var hans fremtid.

Anna og Tahir

STADIG

Jeg er stadig den
som jeg havde været før,
stadig den person

Hvis det er fremtid,
hvad var så fortid? Hvad fremtid?
Hånd i hånd var vi.

Himlen blev sort.
Stjernerne er blevet væk

Alt er forandret.
Min pige lever stadig,
men for hvad, til hvem.

Min far ser mig ikke.
Hvad er der? er jeg blevet...
Bliver jeg til noget?

Ja, for solen skinner stadig.

Tahir

..... Jeg forventer nok ikke af fremtiden, men af folk, mennesket, at de holder lidt igen med at forurene, opfinde nye biler, nye maskiner, men i stedet bruger det, vi har. For vi har det da godt nok bortset fra alle de biler . Og vi behøver i virkeligheden ikke mere. Til sidst er der bare ikke flere træer og dyr, og til sidst er der ikke flere mennesker.
... Nu har vi levet i flere millarder år uden biler, og i stedet for så at stoppe her, hvor det er galt nok, bliver man ved at opfinde nye biler, nye maskiner og nye alting. Jeg tror ikke, at verden bliver en star-war-verden. Jeg tror bare ikke, at vi overlever i længden.

Jenny (Ingeborg)

Kære fremtid,
Jeg ser dig med ænder og fugle, flag og vand, mange dyr og grønne blade, der flyver hen over de krogede grene.
Men når jeg flyver lidt længere hen, ser jeg også bilos, store skorstene og maskiner, der spreder en frygtelig lugt. Mørke skyer har samlet sig over det sorte land.
Nogle steder er der mørkt og klamt, andre steder er der grønt og lyst.
... Hvis det var mig, der måtte skabe naturen, skulle den være lys og grøn og varm og dejlig,

Lærke

Kære fremtid,
Vil du ikke gøre det sådan, at der vil være fred og ro på jorden. Der skal være natur, farver, dyr. Der skal ikke være robotter over det hele. Der skal også stadig være årstider og ikke kun sommer og vinter. Jeg synes ikke, at folk alle skal gå rundt og være perfekte og ens, fordi ellers ville det da blive røvkedeligt.
Der skal ikke være bilos og sådan noget over det hele, for så skal man nok gå med maske for at overleve. Så hvis du gør sådan at der kommer bilos, er du et svin. Men det er dig, fremtid, der bestemmer. Så gør det nu ordentligt.

Maria

Kære fremtid,
Dette er år 2000 og jeg er en pige på 13 år. Jeg har et godt liv her.
Vi har lige nu en del forurening, og politikerne siger, at de prøver at komme på noget for at redde naturen. Men samtidig sidder magtfulde mænd og ødelægger det hele ved at proppe olie i de forskellige have. Mange her og nu frygter fremtiden. De tror, at den bliver et sted, hvor man skal gå rundt med iltmaske, fordi alle træer er blevet fældet og der er bilos overalt. Vandstanden vil være steget meget, og der vil ikke være noget arktisk længere, for isen vil være smeltet på grund af det ødelagte ozonlag.
Gør menneskeheden en tjeneste, fremtid. Plant træer i massevis. Lav parker. lad ikke parkerne forsvinde for grå og triste bygninger. Lav steder, hvor folk kan mødes udenfor og have det sjovt. Alt dette behøves jo ikke, hvis der stadig er natur. Hvis I stadig har natur, så pas på den.
En lille hilsen til: Pas på med krige, det ender aldrig med et godt resultat.
Hilsen
Jostitius, København, Danmark

Signe

Jeg Nioli van Groth vil fortælle jer en kort, underlig og mærkelig historie...
Da jeg landede på Kuwaniola (jorden) kunne jeg næsten ikke løfte mine ben. Der var et underligt og dramatisk vejr, nede på Kuwaniola-en. Der var så mange runde, lange, korte, firkantede tingester, som bevægede sig så utrolig langsomt, så jeg på en måde blev irriteret på mig selv.
En gammel piola med nogle runde tingester rundt om sine øjne kom hen til mig og snakkede uafbrudt. Jeg forstod ikke en dyt af, hvad hun snakkede om, så derfor kunne jeg desværre ikke hjælpe hende med problemet.
Alle Needplasiaerne (menneskene) havde noget underligt stof på sig. Det har vi da ikke hjemme, tænkte jeg.
De kom, de så og de løb.

Tahir

TO RUMMÆND SENDER:

1. Jeg er lige kommet til xy-7135768, også kaldet jorden.
2. Fint 3718910B. Vi sender to rumskibe: y-7134 og xb 317. Her to billeder

1. x-1006 kalder x1oo7. Er du der?
2. Ja, jeg står her på xy-7135768, og jeg har tænkt mig at skyde nogle nu med b35. Og her: En plæter.
2. Sådan. Istanbul er død. Alle byer på xy-7135798 udradet. Jeg tager hjem. Skifter og slut.

David

Rapport:
Det nye sted var en blød og hård planet. Også suse-kulde og varmeplanet. Ingen tegn på liv, men alligevel følelser. Masser af føde. Små og store ting. Store suseting og små varmeting. Når man tager varmeting og spiser, bliver den hurtigt kuldeting.
Lille planet og alt for mange varmeting. Planeten dør snart. Syg, ikke gammel, men syg.

Anna

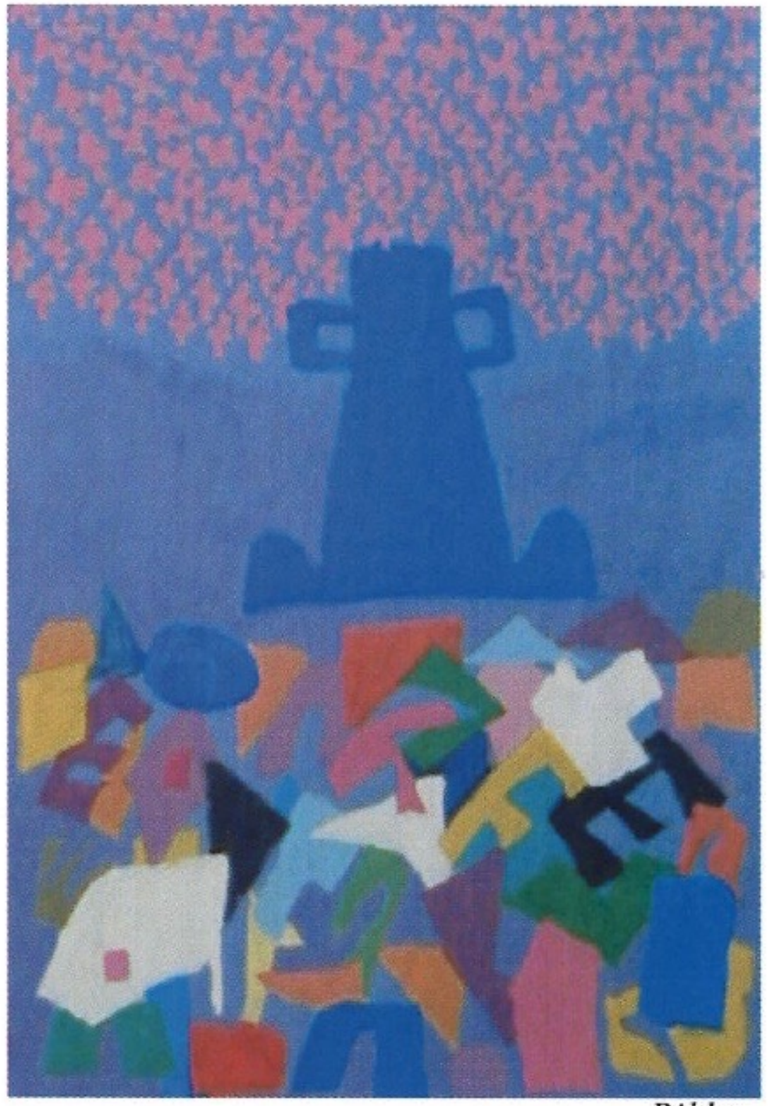

Rikke

Rapport:
Vi er landet på en planet kaldt Jorden. Ingen fare foreløbig. Vi er lige nu et sted, hvor der ingenting er, kun nogle brune metalstænger med noget grønt i toppen.
Vent! Der er også et meget underligt væsen med pletter og fire ben. Endelig et levende væsen. Nu kan vi finde ud af, om rumvæsener er klogere. Vi undersøger: "Væsen, hvor er jeres bedste delikatess?" "Smask, smask, smask" lød det fra væsenet med de fire ben. Vi tror delikatessen sidder i toppen af metalstængerne. Vi får det ned og så tager vi det med hjem.

Mille

UFOEN LANDER I TIVOLI

Jeg vil fortælle om den dag, da jeg var nede på den mærkelige planet, der bliver kaldt jorden. Jeg kom til et mærkelig sted. Folk skreg og var bange, men når de bagefter kom væk fra de underlige maskiner, de var ved at blive spist af, så var de glade og gik op i en ny. Hvorfor gør de dog sådan nogen mærkelig ting. Da det blev helt mørkt prøvede de at skyde mit rumskib ned med nogle lysende ting. De er da mærkelig de jordboer. Jeg tror ikke, de er særlig intelligente på jorden.

Mia

Christina

CLARA BIRCH
(nyfødt på Frederiksberg Hospital)

Jeg har ligget i vand i 8 måneder. Det var mærkeligt pludselig at komme ud i luften. Jeg er blevet stukket under foden, og det gjorde ondt. Min mor gav mig mad lige med det samme, imens hun kyssede mig overalt. Nu ligger jeg i en stor kasse, så har jeg det bedre. Jeg kommer nok snart ud, og så skal jeg hjem til mor og far. Det glæder jeg mig til. Men tænk, hvis jeg bliver slået eller får noget mælk, der er for gammelt. Det ville være frygteligt. Jeg frygter hele tiden fremtiden. Det gjorde jeg også, mens jeg svømmede rundt. Hele tiden er jeg bange for et eller andet, lige gyldigt hvad jeg laver. Bortset fra, da jeg lå i min mors mave, det var så rart.

Sofia

DEN LYSERØDE KAMEL

Den lyserøde kamel
vandrer gennem sand
og sten.
Dens elskede gik bort
og efterlod sig et lille kort,
på kortet stod:
Hvidt på sort.
Det er slut ...

Den lyserøde kamel
blev stum og løb
gennem sand og sten.
Blev træt og faldt
om.
Døde god og from.

Op til sin elskede
i himlen blå,
der går intet i stå.

Natascha

Marc

PIGEN MED DET ORANGE HÅR

Vi er sikre på at hun i fremtiden får en kæreste. Det bliver nok en sød kæreste. De får tre børn. To piger og en dreng. De kommer til at bo i en kæmpe lejlighed. Væggene vil være malet med svampe i forskellige farver. Pigen kommer til at blive en stor kunstner, meget berømt for sine farvestrålende malerier.

Efterhånden forsvinder den orange farve fra hendes hår, og hun bliver blond, til sidst helt grå.

Marc og Christina

Pernille

KÆRLIGHEDSDIGTE TIL DEN LYSERØDE KAMEL

Kære pruttefarvede heste-kamel
Jeg ser dig for mig i mine drømme
lad os flyve på et flyvende tæppe
og jeg glemte helt din abnormt lange hals
din høje, løjerlige krop
dine labre lorte og dit svulmende mundsavl
din tørstige mave

Tobias

Min kære lyserøde ven
Jeg håber sådan du vil
med, svæve på en fjerblød
sky med mig. Åh du
labre larve, gå med
på en nattevandring med
mig, du der er så løjerlig
åh høje ven, kom nu jeg
er tørstig efter at få fat
i dig.

Aksel

DIN HJERNELØSE KAMEL

Din hjerneløse kamle, du er totalt dum
og dine pukler er totalt hæslige
og hvis du så dig selv
i spejlet, ville det gå i stykker
og jeg håber du bliver hængt

Emrah

Jeg hader skygiraffen,
den sku´ bare skoldes med kaffen,
og så de mærkelige lyse pletter,
de holder mig vågen alle ugens nætter.

Søren

SOPPE I SOLEN

Oh, du dejlige skygiraf
Du høje, himmelske skygiraf
Du svæver langsomt rundt deroppe
Oh, du vil bare i solen soppe.

Du labre, dejlige skygiraf
Du ´en løjerlig skygiraf.
Når du bliver tørstig, drikker du en sky.
Du dejlige, svævende skygiraf.

Andreas

SKYGIRAF

Skygiraf, skygiraf, deroppe i skyerne

Du er smuk, du er så lang,
at du giver mig lyst til at synge en kærlighedssang
Uden dig, skygiraf, var mit hjerte kun halvt
men nu hvor vi er sammen, er mit hjerte helt og fuldendt
Og det jeg lige har sagt var rigtigt ment.

Skygiraf, skygiraf, deroppe i skyerne

Nikki

FULDKOMMEN TOMHED

Jeg sad med forbindelse til jorden og beskrev stjernehimlen for dem, da pludselig forbindelsen forsvandt. Der gik vist panik i mig. Jeg trykkede på alle knapperne. Da der ikke skete noget, blev jeg bange.
Der havde været sjovt i rummet, men altid alene. Det var det, at være alene.
Jeg sad fast i rummet, måske for evigt.
Jeg sad lidt og tænkte på min familie.
Mon min kone ville kunne klare at være alene med børnene?
Nej, hun finder nok en anden.
Pludselig mærkede jeg, at jeg var våd af sved. Jeg tørrede min pande og tænkte, at livet jo skal gå videre. jeg kiggede ud ad det lille vindue. Der var udsigt over hele stjernehimlen.
Himlen var smuk. Jeg ville ønske, at jeg sad og så på den sammen med min kone.
Og mens jeg sad der kunne jeg ikke holde det tilbage længere. Jeg græd så små gennemsigtige dråber faldt fra mine øjne.
Det ville have været pinligt, hvis det var hjemme, hvor alle kunne se mig.
Så ville min lille datter nok have sagt:
Hvorfor græder du far?
Men her var jeg alene, helt alene.

DIALOG MELLEM TO RUMVÆSNER, EN FAR OG EN SØN

Far: Mennesker var mærkelige på den tid.
Søn: Hvor ved du det fra?
Far: det har jeg da fundet ud af i de gamle bøger. Nå ja. Nogle mennesker troede på os og andre gjorde det ikke, og der blev vild diskussion, når nogen mente, at de spor, der var på marken var efter ufoer.
Søn: Hvad er en Ufo.
Far: Det betyder uidentificerede flyvende objekter. Det er godt du spørger, når der er noget du ikke ved, sønnike.
Nå, men de havde noget, de kaldte mode.
Søn: Hvad var det for noget underligt noget.
Far: Det gik på, at de alle sammen skulle gå næsten i det samme tøj, og at de skulle høre den samme musik og hvis..
Hør, der er en mark, vi kunne lande på.
Søn: Nu bliver der nok diskussion, ikke far?
Men vi har hele dagen til at rejse rundt i København og omegn, far.
(Senere, da de skal hjem)
Søn: Oh, hvor var det sjovt. For de er vel nok skøre, men sjove, de mennesker.
Far: Det må vi gøre igen

Bjarke

DEN ENSOMME ASTRONAUT

Jeg fryser mere og mere,
mine hænder stivner.
Der er stjerneskud overalt.
Jeg kan se mange flere stjerner her, end når jeg er nede på jorden.

Jeg kan næsten ikke bevæge mig.
Jeg er så ensom heroppe.
jeg savner min kone, mine børn.
Pludselig ser jeg jorden.
Jeg føler mig hjemme,
når jeg ser på jorden.
Jeg kan se Europa, lidt af Asien og lidt af Afrika.

Min radio til jorden er gået i stykker.
Jeg kan mærke, at der næsten ikke er mere ilt.
Jeg er sikker på at dø, der er kun lidt tid endnu.
Nu vil jeg tage hjelmen af.
Jeg kan ikke mere trække vejret.
Jeg føler en isnende, ubehagelig død.

Nikolaj

Kære fremtid,
Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg forventer af dig. Ingen ved, hvad der sker, udover at vi allesammen skal dø på et tidspunkt.
Hvad vil der ske? Måske er der ikke noget, der hedder Jorden om 200 år.
Måske er der, det tror jeg, men jeg tror ikke, at den er den samme som nu. Langt fra. Som det tegner nu, tror jeg ikke det er godt. Vi mennesker ødelægger verden. Vi ødelægger ozonlaget og regnskoven. Alt det, vi har brug for at leve, ødelægger vi. Hvorfor? Jeg ved det ikke. Jeg forstår ikke, hvorfor vi gør det. Måske for at gøre nutiden bedre, men er det i virkeligheden bedre, hvis vi ødelægger fremtiden for selv at få det bedre nu? Noget godt gør vi. Med "vi" mener jeg nogle af os. F. eks. Greenpeace redder hvaler, og andre forsøger også at redde andre dyr ved hjælp af dyrereservater o. l.
I fremtiden tror jeg, at det bliver værre. Jeg håber det ikke, men sådan vil det nok blive. Hvis vi bare var som i stenalderen. der var der masser af skov og frie dyr.

Eller måske ville det være bedre, hvis mennesket slet ikke var

Pernille

"opfundet", men at tiden bare var gået i stå, da dinosaurerne levede. de havde ingen biler, der forurenede og ingen motorsave til at fælde regnskoven. De havde deres eget naturlige kredsløb, hvor dem, der spiste kød, gjorde det og derved holdt bestanden nede på det, den skulle være, så der ikke blev for mange af hver slags, og dem, der spiste planter gjorde det uden at ødelægge træer og buske. I fremtiden vil der måske slet ikke være nogen træer og buske, men i stedet vandrer alle mennesker rundt med kunstigt fremstillet ilt på ryggen og med specialt tøj på for ikke at blive skadet af solens stråler.

Hvorfor gør vi det mod os selv? Det er jo totalt meningsløst. Har vi det ikke godt nok, som vi har det nu?

Det synes jeg. Hvorfor ødelægge verden for vores efterkommere? de skal vel også have et sted at bo. Har vi tænkt os, at de skal bo på månen eller Mars?

Hvad er vores problem? der må vel være et, siden vi gør som vi gør. Jeg håber, at i fremtiden vil menneskene indse, hvad de har gjort galt og lave det om, så jorden ikke bliver et dårligt sted at leve for mennesker og dyr. Alt det, de har ødelagt, håber jeg at de begynder at genopbygge, altså det, de kan. For det er jo ikke alle ting, man kan lave om igen. For eksempel alle de uddøde dyrearter og ozonlaget. Det kan vel heller ikke genopbygges, medmindre det laver sig selv. Det ved jeg ikke, om det kan, men det håber jeg.
Helene

Kære fremtid,
Jeg ønsker fred og ingen krig, ingen forurening og skidt, ingen narkomaner eller luddere og ingen utroskab, men kærlighed og venskab. Solen skulle altid skinne, og der skulle ikke være kulde. Folk ville aldrig være syge, og børn skulle ikke gå i skole, men hver dag fik de den viden, de skulle bruge. Man havde altid penge på lommen og savnede aldrig noget.
Morten

Sofie

Helene

Kære fremtid,
Lad mig sige det, som det er: jeg er bange for dig. Jeg er bange for, at du vil lade computere og krig overtage jorden. Jeg beder dig om at lade være.
Giv alle mennesker lige leveforhold. Jeg beder dig ikke om millionærer over hele verden. Jeg beder dig bare om glæde og lykke. Ingen krig nogen steder, heller ingen mord og voldtægter.

Computerne har bredt sig meget over hele verden, og det er jeg på mange måder glad for. Man kan skrive hurtigere og nemmere.
Man kan stort set alt på internettet, og så kan man spille sjove spil, sende sjove og flotte e-mails. Men vil du ikke snart sætte en grænse. De fleste ting ved computere er gode, men der er allerede og vil sikkert også komme dårlige ting, såsom: børneåporno, robotter, som måske kan skabe arbejdsløshed om meget lang tid. Glem nu ikke, at jeg er vild med computere. Men der må være en grænse.

Jeg kan ikke se det fede i stoffer. Men det er der mange unge som kan, og det må stoppes. De må selvfølgelig godt bruges på hospitaler, men vil du ikke nok lade stofferne uddø på diskoteker og den slags.

Jeg ønsker mig mange ting, det ved jeg godt. Det håber jeg, at du vil respektere og opfylde.
Kærlige og forventningsfulde hilsener

Sofia

PS: jeg håber, at du vil gøre alle mennesker lykkelige, og dig selv med

Kære fremtid
.... Egentlig kan jeg ikke være sikker på, at du forstår det her. Måske er dit sprog et andet. Men jeg håber, at I kan tyde dette sprog....
Selv om jeres verden ikke skulle være blevet bedre end min, håber jeg, at den er ok, og at I kan overleve lang tid endnu.
Åh, der var så meget, jeg gerne ville spørge om. Men da jeg ved, at jeg ikke får svar, virker det helt nyttesløst.
Jeg prøver alligevel: Hvordan ser du ud, fremtid. Hvad spiser og drikker menneskene? Hvor bor de? Hvor mange mennesker er der på jorden? (Hvis I er på jorden) Hvilke dyrearter er uddøde og hvilke nye er kommet til? Er I nogensinde udenfor i luften? Hvordan transporterer I jer fra sted til sted? Hvilke nye ting og maskiner er blevet opfundet? Og er der overhovedet sådan en verden som vi forestiller os den her i år 2000.

Caroline

Grant

EN MORGEN I FREMTIDEN
- starten på en historie

Jeg blev vækket af den mærkelige hule lyd fra mit digitale vækkeur. Klokken
var ni.

Det var min første fridag i en hel måned. Jeg stod op for at lave morgenmad. Jeg kiggede ud af væggen, der var lavet fuldstændig af panserglas. Solen skinnede på noktangasserne fra fabriksskorstenene. De grønne noktangasser så fantastiske ud. Jeg satte metalboksen med mad ind i ovnen. Med de nye nanoteknologier tog det kun 5 sekunder før maden var færdig. Bagefter tog jeg maden. Den lugtede bedre end den fra i går. Salaten var vist ikke konserveret denne gang, men det var kyllingen åbenbart. Den lignede mere en slags dej eller en meget klistret grød. Jeg spiste maden, som måske hellere fortjente at blive kaldt en kemisk substans (suk!). Derefter kiggede jeg på kalenderen. Hmm - den 3. august 2046. Tænk at Jorden stadig er beboelig. Jeg tog min frakke på samt min reservelufttank, som jeg bærer på ryggen. Jeg gik hen til udgangsdøren og på et styrepanel trykkede jeg på den blå knap. Dørene åbnedes. Jeg gik ud af døren og hen til elevatoren. Jeg bor på 130. etage. Jeg gik ud i elevatoren og blev automatisk hejset ned til 5. etage.

Søren

Jeg trådte ud. Nu befandt jeg mig på en parkeringsplads. Jeg gik hen til min bil og tog en minicomputer op af min lomme, som jeg tændte. Derefter indtastede jeg en kode. Bildørene åbnedes. Jeg satte mig ind i bilen og kørte ud på en bro, hvor motorvej 3 begyndte ind mod byen. Ud for hver af de nederste otte etager begynder en motorvej. Togene går under jorden, så hvis man vil tage toget må man tage elevatoren ned til etage 1 eller 2. Lige meget! Jeg kørte først ud på motorvejen og tog et skarpt sving til venstre.

Andreas

BRYAN FERRY

Bryan Ferry er en mand i sin bedste alder. Han har sort hår og brune øjne. Han har lavet 18 cd'er. Lige siden han var lille, har han villet være sanger. Og det blev han.

Fortællingen om Bryan og Junior Ferry.

Da Bryan Ferry blev 80 år, indså han, at livet ikke var helt som han havde forestillet sig. Han var godt nok blevet sanger og havde udgivet alle de sange, han syntes bedst om, men han havde ikke nået at få gjort det, som livet også går ud på: Han havde ikke fået givet livet videre. Han havde ikke nogen, der kunne arve hans millioner. Det stod klart for Bryan, at han måtte adoptere et barn. Det skulle være et barn fra Afrika, som havde fattige forældre, så både barnet og forældrene ville få det bedre. Han ville betale mange penge for barnet.
Bryan Ferry tog til Afrika og søgte efter nogle, som var fattige. Man kan jo ikke ligefrem sige, at det er svært at finde fattige i Afrika, så det tog ikke mange sekunder. Bryan Ferry købte en lille sort dreng for 5 millioner, så drengens forældre levede lykkeligt til deres dages ende.
Og sådan gik det til, at Bryan Ferry som 80-årig blev far til Junior Ferry.

Og hvad der derefter skete, kan tiden kun vise os ...

Amalie

Mads

DEN PERFEKTE VERDEN

Det der står herunder er dybt fortroligt og må ikke slippe ud i verdenunder nogen omstændigheder.

Kære Dig fra computertiden, der læser dette. Jeg havde lige rundet de tyve år og var fuld af ideer om livet og dets muligheder, nu står det dog klart for mig at ingen af dem var sande.

Jeg skriver her i min sidste tid, der er ikke lang tid til vor „elskede" moder jord dør. Her er varmt, meget varmt. Solen vokser sig større og større for hvert minut der går. Dengang, da jeg var ung og frisk, havde ingen nogen anelse om hvad vi havde i vente. Alle var glade og smilede. Verden var for længst blevet ødelagt af maskinerne, raketterne og atombomberne. Menneskene boede i glaskupler, der holdet vandet uden for.

Hele Antarktis var smeltet, så hele jorden var oversvømmet med vand. Inde i kuplerne blev der sendt lykkeluft ind, så folk ikke troede på rygterne om, at jordens undergang var nær. Jeg blev som alle andre påvirket af lykkeluften. Mennesker snakkede alle lystigt til hinanden. Overalt lugtede der sødt. Alle smilede og grinte konstant uden pauser. Alle havde alt hvad man havde brug for. Alle døde kun af alderdom, man kunne kurere alle sygdomme. Der var ingen hjemløse, ingen sultede, alle lavede hvad de havde lyst til og det som ingen havde lyst til at beskæftige sig med klarede robotterne. Man kaldte verden „Den perfekte verden".

Men var den så perfekt? Det spørger jeg mig selv om inden min død. Nej det var den ikke, svarer jeg. Og så tænker du som sidder og læser dette: Hvorfor ikke? Ville du gerne have et liv i uvidenhed om den frygtelige død du skal have? Det ville jeg ikke. Så ville jeg hellere drukne. Jeg ville også gerne begå selvmord nu, men alle skarpe ting er ulovlige. „Det har man ikke brug for i Den perfekte Verden", sagde en klog mand engang. „Maden bliver lavet af robotter og der skal ikke være nogen drab i Den perfekte Verden". Bare han kunne have lidt den død, som alle vi der er tilbage må lide. Det kunne han have haft godt af. Jeg er fyldt med had, men jeg har heller aldrig følt det før. Først vidste alle mennesker godt, at enden var nær og man prøvede at finde andre planeter, mennesket kunne slå sig ned på. Men det var umuligt, fordi jorden er en fejl i rummet. Der skal ikke findes liv i rummet. Moder jord er en stor fejl og mennesket blev lavet for at udrydde den. Da det ikke lykkedes for mennesket, måtte rummet dræbe noget af sig selv: Solen. Hvis vi bare havde udryddet jorden for lang tid siden. Vi havde haft chancen dengang i den kolde krig. Men mine ord til jer der levede engang: Dræb jorden og skån mig for denne forfærdelige død. Destruer den.

Den der har skrevet dette må være sindssyg, så glem alt om denne historie og lad jorden dø, når den dør.

Amalie

Esther

FLYTTE-FEBER

Nicco stod ovre i hjørnet af familiens dagligstue. Han så på billedet han lige havde malet. Det kulørte maleri forestillede en dame med en lille blomst i hånden. Den var gul indeni og havde smukke orangerøde blade udenom. Pludselig kommer Niccis datter Nataly brasende ind ad døren. Skoletasken bliver smidt hårdt ned i gulvet, og hun går fortvivlet ind på sit værelse. "Hvad er der?" råbte Nicco. Nataly svarede ikke ... man kunne høre at kasser blev åbnet, bøger blive klasket ned i gulvet og skuffer blive åbnet med store bevægelser. Hvad er der, Nataly" gentog Nicci. Nataly kom ud af værelset med et stykke krøllet papir i hånden. "Hvad er der" spurgte den lidt forvirrede Nicco for tredje gang. "Min danske stil ..!" udstødte hun forpustet. "Jeg glemte den herhjemme, og nu er jeg kommet for at hente den ..." Nicco så på Nataly med store øjne. "Glemte du den nu igen?" Nataly så tavst på sin far og tog skoletasken på iegn. "Nu tager jeg tilbage til skolen ... Favel far!".

Lidt efter besluttede Nicco sig for at tage over til Natalys skole for at høre nærmere om stilen. Nicco trådte ind af skolens hovedindgang og opdagede de vilde farver på væggene, de moderne møbler i hall'en og malerierne som lyste salen op. Nicco gik ned ad gangen og drejede ind hvor der stod 8.Qq. Han åbnede døren varsomt og stak hovedet ind. Han skimtede rundt i klassen og kunne se Nataly sidde nede på bageste række – alene!!! Så opdagede han, at hun sad og græd ... Han gik hen til hende og satte sig på bordet overfor. "Hvad er der galt, og hvorfor sidder du her helt alene?" Nataly græde bare videre. Lidt efter holdt hun op og begyndte at forklare. "Sagen er den ... at jeg ... er blevet smidt ud af skolen pga. alt for mange glemte lektier og for meget fraværelse2 svarede hun bedrøvet. Faren rejste sig op og tog hende i hånden. "Kom, lad os gå hjem!!". Da de to endelig var kommet hjem, satte faren vand over til te. Nataly satte sig i den skrigende orangefarvede to-mands-sofa som var placeret i dagligstuen.

Næste dag stod Nataly op kl. 7.30, eftersom hun ikke længere skulle møde i skolen kl. 8.00. Hun traskede med sine "Nuser-morgensutter" ind i dagligstuen, hvor faren sad lænet over en avis og en kop kaffe. Nataly satte sig ned i stolen overfor ham. "Godmorgen med dig" sagde Nicco træt. "Kan jeg lige låne sporten?". "Ja, selvfølgelig kan du da det!" kom det fra ham, der næsten var ved at drukne i alle de spændende nyheder der stod i avisen. "For resten, jeg sidder lige og kigger på lejligheder..." Da Nataly høret det blev hun så forbavset, at hun var lige ved at tabe sin syltetøjsmad ned i sportsavisen. "Skal vi flytte?! spurgte hun overrasket. "Ja ... hvis du altså er med på ideen, så skal vi". Nataly skyndte sig ind på sit værelse og smækkede døren hårdt i efter sig. Nicco var som sædvanligt forvirret over hans datters uforståelige opførsel. Han gik hen til døren og ruskede i håndtaget. Døren var låst. Langt om længe åbnede Nataly døren. Hun havde tårer i øjnene og travede stille hen mod sin seng. "Hvad er der nu galt?" spurgte faren en smule irriteret. Der gik få minutter inden hun kunne tage sig sammen til at svare på spørgsmålet seriøst. "Det ... er fordi jeg ikke har lyst til at flytte." svarede hun nedslået.

Nicco trådte ud af værelset og gik hen for at genopleve det nymalede maleri der hang ovre i hjørnet i stuen. Sollyset der kom ind ad vinduet gav maleriet en fortryllet virkning. Da indså han at det kunne blive næsten umuligt at finde et så godt sted at bo som der hvor de allerede boede ...

Lone

Jacob F.

U.F.O.

Jeg sad sammen med min mor og far, vi drak te. Det var den 23. december klokken otte om aftenen, jeg glædede mig meget til den 24. Jeg havde ønsket mig en Lego© U.F.O. Hele mit værelse var faktisk fyldt med U.F.O. ting. Jeg manglede kun den U.F.O., så var min samling komplet. Jeg ville være den eneste på hele SKOLEN, der havde samlingen.

Jeg var en af de almindelige drenge, blondt hår og blå øjne. Mit hår var lige for tiden farvet grønt, der havde nemlige lige været U.F.O. fest hos Nicklas. Jeg så ret sjov ud, når jeg så mig i spejlet. Julie, min storesøster, var henne hos en ven som hed Michael, jeg troede helt klart at de var kærester, mor og far troede det samme. Mens jeg sad og drak te kom jeg i tanke om, at jeg skulle hen til min gode ven Johan med hans Star War sværd, som jeg havde lånt af ham. Jeg spurgte min mor, om jeg hurtigt måtte cykle over til ham. Det måtte jeg godt, men jeg skulle tage cykelhjelm på og huske cykellygterne. Jeg hoppede hurtigt op på min splinter nye cykel, en U.F.O. bike, den var grøn med sølvprikker. Mens jeg cyklede hen ad den tilmudrede landevej, der lugtede af gamle kokasser, fik jeg øje på et sært grønt lys fra himlen, over Johans hus. Jeg skiftede hurtigt til syvende gear og drønede af sted. Jeg cyklede så hurtigt, at jeg glemte at kigge på vejen. Der lå den snemand mig og Johan havde lavet. Jeg kørte direkte ind i den nu halvt smeltede snebunke og fløj over styret. Jeg ramte jorden med et hårdt bump og gled to meter hen ad vejen. Star War sværdet, jeg havde i hånden, røg op i luften og forsvandt sammen med lyset. Der var gået hul på mine gamle cowboybukser og blodet fossede ud fra det højre knæ. Det var godt jeg havde taget min cykelhjelm på, ellers havde jeg slået mig meget mere. Jeg rejste mig op. Min cykel var væk. Selv de gamle cykellygter var væk. Min mor og fra blev helt klart sure.

Rasmus

Og så det med Johans sværd. Det var ikke godt. Men jeg kunne jo bare sige, det jeg havde set, og hvis de ikke troede mig kunne de jo bare spørge Johan. Jeg løb så hurtigt, jeg nu kunne over til Johans hus. Der var ikke nogen hjemme, og døren stod åben, jeg gik ind. Jeg kunne mærke at mit knæ blødte mere end det gjorde før, men det var jo nok fordi at jeg var løbet. Jeg gik ind i entreen, der var

lidt grønt slim, men det var sikkert bare Johan der drillede. Jeg gik ind i stuen, Johan sad under deres stuebord og rystede, han prøvede at fremstamme nogle ord, men så forsvandt han. Jeg har sikkert set sjov ud med grønt hår, en ødelagt cykelhjelm, mudder på hele kroppen og blodet strømmende ud fra knæet. Jeg undrede mig over det der var sket. Det var ikke gået op for mig endnu, at det nok ikke var noget naturligt. Det grønne lys, min cykels og sværdets forsvinden, det grønne slim og så Johans forsvinden. Der stod jeg så. Fortvivlet og uden nogen fornuftig forklaring. Jeg blev meget bange, men alligevel drev min krop mig ind i det nu meget uhyggelige hus. Jeg kiggede under det bord, hvor Johan havde siddet. Der var intet andet end det slim, som jeg også så ude i entreen. Jeg gik ud i deres forholdsvis nye køkken med flotte træskabe, der mindede mig om en god gåtur i skoven, hvor fuglene synger. Men lige nu havde jeg noget andet i tankerne. Jeg kiggede hurtigt ind i deres spisestue, før jeg op ad den snoede sorte vindeltrappe. Da jeg kom op på første sal, stillede jeg mig på tæerne og strakte hovedet, lige før jeg gik helt op, bare for en sikkerheds skyld. Jeg sneg mig stille og roligt op. Det først der faldt mig i øjnene var, at der hvor Johans far plejede at se tv, var der grønt slim i den ulækre, røglugtende, sortbrune lænestol. Jeg gættede mig til, at hvis det var nogen fra det ydre rum, havde de for at beame dem op i deres rumskib, brugt en pistol der afgav grønt slim. Nu gav det lidt mening. Slimet i entreen var Johans mor, der altid havde været sød at åbne døren, når det bankede på, og slimet i den ulækre lænestol var Johans far, der havde siddet og set tv. Johan, der sad under bordet, havde sikkert flygtet fra dem og havde gemt sig under bordet, men da jeg kom og sagde de utydelige ord, må rumvæsnerne have hørt hans stemme og skyndt sig at beame ham op. Jeg kom i tanke om deres hund. Den måtte da være løbet langt væk fra dem og så være kommet tilbage, når den ikke kunne se lyset mere. Da jeg var på vej ned ad vindeltrappen kunne jeg mærke - jeg skulle tisse. Jeg gik ned på deres wc. Jeg skulle bare tisse en lille smule, jeg så i spejlet. Et rumvæsen!? Jeg tog begge mine hænder og rørte mine kinder. Jeg følte en meget klam fornemmelse, jeg tog hænderne væk fra ansigtet. Jeg kunne se to store håndaftryk på mine kinder. Det var jo mudder jeg havde i hovedet. Jeg vaskede mit ansigt. Nu kunne jeg se hvem jeg var, - mig selv. Jeg satte mig på wc'et og tissede, Det var godt. Lige før jeg satte mig var jeg lige ved at tisse i bukserne, især da jeg så mig i spejlet. Jeg blev hurtigt færdig, jeg vaskede hænderne. og løb hurtigt ud i haven. Jeg måtte have været i deres hus i meget lang tid, for solen var nemlig ved at stå op. Jeg ventede i hvert fald et kvarter på hunden; den kom ikke. Jeg fandt den ikke. Jeg fandt den aldrig. Jeg så aldrig Johan, hans far eller mor. Jeg har aldrig nogen sinde set dem siden dengang, natten til juleaften. Jeg voksede op og fik et arbejde som meteorolog,

Jaaraq

folk var altid sure, det blev tit regnvejr og det var kun min skyld. Jeg blev pensioneret, og den dag jeg døde kom der et sært grønt lys.

Jacob H

Emil

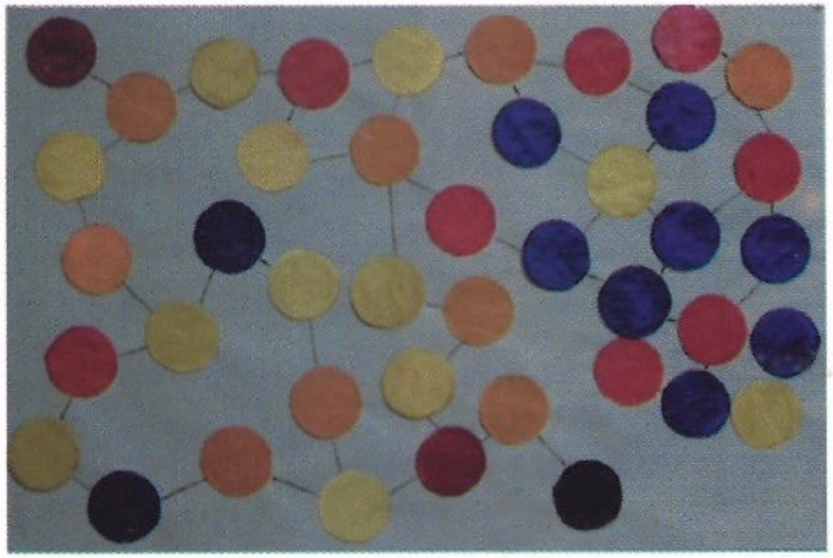

CANTA

"Gør klar til afgang" lød det ude fra. Hvad er det jeg har rodet mig ind i!? Tænkte jeg. "3-2-1-Baaaaaaaang" Nu er det i hvert fald for sent at komme væk .....

Hej, jeg hedder Canta og jeg bor i byen FreQ på planeten GaZat. Alt det her startede for ca. 1.0856 tat siden. Jeg var bare en helt almindelig GaZat, ude for at flyve en lille morgentur. Jeg tog som sædvanlig min lille søde Anta med og hun fløj rundt om mig hele vejen fra min Fokz rundt omkring Tamoz, Nakoz, Vonoz, Jetoz og tilbage til Fokz igen. Jeg fløj ind i mit køkken og lavede mig lidt morgenmad. Jeg spiste og efter ca. 0.0001 tat var jeg færdig. Jeg tog min jakke på og gik ud af døren. Mens jeg langsomt fløj ned af Tamoz kom jeg til at tænke på min Bror som jeg var på vej hen til. Jeg spekulerede på hvorfor han havde ringet til mig dagen før og sagt at jeg skulle komme pga. noget *meget* vigtigt. Han havde altid været lidt sær. Sær, men den sødeste Bror man kunne tænke sig. Mon også min Mor og Far var der? Jeg håbede det; det føltes som 3,1121 tat siden vi sås sidst. Så var jeg der snart, jeg drejede ind og så min Brors Fokz. Jeg bankede på. Der var ingen der svarede. Jeg tog mit adgangskort op og åbnede døren. Min Bror var der ikke. Heller ikke nogen anden undtagen hans lille Berft, som lå og rullede rundt nede på gulvet. "Hvor er min Bror?" spurgte jeg Bertft. "Åhh, Canta, Ååh *Canta*! Der har været nogen, der har været *nogen*! Du må hjælpe mig Canta, du må *hjælpe* mig! De kom bare ind, jeg siger dig, de kom bare *ind*!" Det var ulempen ved Berft, han sagde alting to gange; især når han var stresset. "Hvem har været her Berft? Og hvor er Deko?" "Swart, *Swart* siger jeg!" sagde Berft. "Swart .....? Da ikke !?! Sek Swart!?! Den største D.A.V. handler på gele GaZat!?! Hvad ville han med Deko?" "Berft ved det ikke, ved det altså bare ikke!" sagde Berft og rev i noget af alt sit hår. "Sagde Swart noget om, hvor han ville ta' hen?" Spurgte jeg så. "Han ævlede noget om Jorden, men han ville da ikke gå under jorden, eller hva'? Ikke under jorden, vel!?!" Berft var ved at gøre sig selv skaldet. Pludselig kom jeg til at tænke på noget jeg havde hørt for mange, mange tat siden. Jeg havde engang hørt en myte om en ubeboet planet kaldet ´Jorden´, men den myte sagde at det var en planet ligesom GaZat, hvor der boede levende væsener. De lignede os vist lidt selvom de ikke havde vinger som os, haler som os, kæmpe ører som os, store øjne som os og de havde heller ingen pels som os. Men ellers var de lige som os, med arme, ben, fingre, tæer osv. Men det havde kun været en myte, der findes ikke andre levende væsener end os, GaZaterne! Der var jo alle de fjollede og løgnagtige Gazater som sagde at de havde set lys på Himmelen, men det var jo løgn. Eller var det? Pludselig kom jeg til at spekulere på hvad jeg egentlig troede. Var det noget de fandt på, eller var det sandt? Det ringede på, og jeg stivnede af skræk. Var det Swart

Stine

der kom tilbage? Der var noget der sagde et klik ude ved døren - det lød som et adgangskort der var blevet accepteret. Jeg gik ud i gangen og så døren åbne sig. "Deko, Canta, er I her"? lød min Fars stemme. "Mor! ... Og Far! Gudskelov at I er kommet" udbrød jeg. "Canta! Det er jo godt at se dig igen, men hvor er Deko?" "Bert siger at Swart har taget ham!" sagde jeg "Og han sagde også at Swart sagde noget om ´Jorden´..?!" "Swart ... Da ikkw ?!" "Jo!" "Men hvad skal vi gøre, Canta?" "Jeg ved det ikke Mor; men når han siger ´Jorden´ tænker han jo på planeten Jorden, du ved, den som man siger at der er liv på ...?!" "Ja, det gør jeg også" sagde min Far. "Men der er vel ikke andet at gøre end at ta' ud og lede efter ham?" spurgte jeg. "Så må vi vel gøre det" sagde mine forældre. "I er for gamle" sagde jeg "Lad mig, jeg er den yngste!" "Som du vil, men pas nu godt på Canta!"

"Gør klar til afgang" lød det ude fra. Hvad er det jeg har rodet mig ind i!? Tænkte jeg. "3-2-1-Baaaaaaaang" Nu er det i hvert fald for sent at komme væk .....

- CaWoW DMC

VERDENSFREDEN SIKRES

Jeg var lige vågnet, jeg var helt anspændt. Det var i dag verdensfreden
skulle sikres. Jeg skulle til en kæmpestor konference på planeten Mars. Det var nok den største konference i historien. Det, konferencen gik ud på, var, at en repræsentant fra hvert solsystem skulle stemme om en traktat, som hedder UP. Det står for Universe Peace. Traktaten går ud på, at alle planeter i universet skal holde fred med hinanden. Så hvis bare en planet gør det mindste mod en anden planet, skal alle planeter stille op med titusinde soldater og to hundrede transportrumskibe til generalerne indenfor UP. Hvorefter den planets soldater, som har angrebet, vil blive udslettet. Jeg kiggede ned på mit lille digitale ur og så at det kun var tre timer til jeg skulle være der. Jeg skyndte mig op af sengen og tog mit tøj på. Jeg kaldte på min lille droide, som straks kom ind og sagde: „Godmorgen herre, hvad kunne De tænke Dem?" sagde droiden med sin metalliske stemme. „For det første, at du lod være med at kalde herre og for det andet, kunne du ikke lige lave noget stråleflamberet Zambi and. Og for det tredje, så

Nikolaj

ring lige efter en taxa". „Ja herre", sagde droiden og tøffede ud af værelset på sine små ben. Jeg gik hen og satte mig på min seng og tog mine papirer frem. De var der alle sammen. Jeg kiggede dem igennem og bagefter puttede jeg dem i inderlommen, til min lille blaster model XL-117, som kun måtte bruges i selvforsvar. Jeg rankede ryggen og gik ud i køkkenet, hvor maden var klar. Jeg spiste maden hurtigt. Pludselig kom droiden ind og meddelte, at taxaen var kommet. Jeg gik ud på altanen og kiggede ned. Der var 1018 etager ned. Taxaen fløj hen til altanen og skød en bro ud. Jeg gik over broen og satte mig ind i taxaen. Piloten trak broen ind og spurgte mig, hvor jeg skulle hen. Jeg svarede ham, at jeg skulle til den konference på Mars. Det tog godt en time at flyve de 320.000 kilometer fra jorden til Mars. Da jeg endelig kom der, blev jeg henvist til en stor sal, hvor der sad en masse mennesker. Jeg fik at vide, at jeg bare skulle lægge stemmesedlen i en kæmpeboks, som stod oppe foran podiet. Jeg gik op og lagde sedlen i, og gik tilbage på min plads og ventede spændt. Det tog cirka 10 minutter før alle sedlerne var lagt i. Efter de 10 minutter var gået kom to droider hen til boksen og foretog en hurtig optælling. Resultatet skrev de ned på en lille seddel og gav til præsidenten for den verdensomspændende organisation PotW. Han stillede sig op på talerstolen, og tog til orde: 10.820 ud af 10.820 repræsentanter har stemt ja til UP. Alle folk i salen begyndte at juble og omfavne hinanden.

Verdensfreden var sikret.

Emil

Kaja

„Men det er dig, fremtid, der bestemmer.
Så gør det nu ordentligt.“

Det var os, der var med:

Fra Den Classenske Legatskole
Anna Kiel Steensen
Aksel Leth
Tobias Tuxen
Michelle Færch
Jaaraq Poulsen
Esther Penthien
Mia Demskov

Fra Kirsebærhavens Skole
Mille Højerslev
Morten Carstensen
Emilie Schem
Bjarke Dohn
Tarik Omar
Ebru Dallan
Jacqueline Anthoni
Lærke Jacobsen

Fra Hellig Kors Skole
Dinah Hsu
Louise Colding-Jørgensen
Elin Binder
Sofia Rasmussen

Fra Lindevangskolen
Karina Nielsen
Salli Thoby Sørensen
Lin Lichtenberg
Helene Oldgaard Hansen
Rikke Breinholdt Vahl Christensen

Fra Skolen på Nyelandsvej
Nikolaj Sloth Petersen
Lone Jacobsen
Rasmus J. P. Holm
Søren Filip Hansen
Cecilie G. Nielsen
Mikkel Roger Henrichsen
Nikki Altamirano
Rikke Pedersen
Mie Mølskov
Maria Leth
Tine Jensen
Camilla Lindskov Nielsen
Andreas Næs Aaserud

Fra Sortedamskolen
Jenny Emilie Nielsen
Signe Hartmann Olsen

Fra Øster Farigmaggades Skole
Stine Asnæs
Marie Mortensen
Emilie Drachmann
Amalie Tjellesen
Mads Strange

Fra Skolen på la Cours Vej
David Udsen
Tahir Bakhtiary
Jacob F. Holmqvist-Larsen
Joel Callos
Jacob Gram
Freja Erichsen
Frederik Poulsen
Benjamin Zak
Sofie Stenstrup
Caroline Skov-Carlsen

Fra Øresundskolen
Marc Røgenes
Christina Petersen

Fra Skolen på Islands Brygge
Philip Gade
Vibe Swarts
Ida Willumsen

Fra Rådmandsgades Skole
Rasmus Rejegaard
Pernille Petersen
Yasmin Labeni
Natascha Riva
Emrah Kaya
Jonas Baggesgaard

Fra Københavns Kristen Friskole
Grant Fletcher
Kaja Nykjær
Emil Due-Christensen
David Bohm
Mikkel Rasmussen

NO NAME
Tahir
Mille
Anna
Michelle
David
Freja
Frederik
Jacqueline
Mia

ODINEXPRESSEN
Lin
Karina
Jacob
Joel
Caroline
Salli
Rikke
Jenny
Helene
Signe
Jacob F.

DE LYSERØDE KAMELER
Natascha
Jonas
Tobias
Aksel
Rasmus
Pernille
Yasmin
Jaaraq
Esther
Emrah

GORILLAERNE
Bjarke
Morten
Nikolaj
Tarik
Ebru
Lærke
Emilie
Maria
Sofie
Benjamin

FUTURE
Stine
Andreas
Nikki
Lone
Mie
Marie
Emilie
Amalie
Mads
Rikke

K.Ø.N.
Rasmus H.
Kaja
David
Emil
Cecilie
Christina
Grant
Marc
Søren
Mikkel

Semplist
Sofia
Dinah
Louise
Mikkel
Tine
Vibe
Ida
Philip
Camilla
Elin

MØDET MELLEM DET SKABENDE BARN OG DEN PROFESSIONELLE KUNSTNER

Elisabeth Cederstrøm og Michael Hansen fra Statens Museum for Kunst, komponisten Mogens Christensen og undertegnede fra Sjællands Symfoniorkester samt forfatteren Hanne Marie Svendsen havde i slutningen af 1998 den første kontakt om et projekt, der omhandlede „mødet" i tre forskellige genrer. Gruppen udvidedes senere med forfatteren Connie Bork.

Da det i løbet af foråret 2000 blev klart, at projektet var økonomisk muligt blev der sendt invitationer ud til alle skoler i København og på Frederiksberg.

Projektet blev lanceret under navnet TEKST-BILLEDER-MUSIK
med emnet

FREMTID

Drøm - Frygt - Forventning

FORMÅLET har været at give børn en enestående lejlighed til
at udvikle deres eget talent,
at udforske forskellige kunstgenrers muligheder og sammenhæng,
at udvikle deres forståelse for og glæde ved litteratur, billedkunst og musik.

Vi lagde i invitationen vægt på, at præmisserne for udvægelsen af de deltagende børn både kunne være talent og behov. Talent for en eller flere af de tre genrer, behov for i en periode at få særlig opmærksomhed - eller begge dele.

Invitationen, som gjaldt børn i alderen 10-14, blev sendt både til skoleinspektør og skolebestyrelse.

Næsten nøjagtigt det antal børn, vi havde plads til, meldte sig/blev tilmeldt, og i september 2000 begyndte det første hold på tekstværksted i Møstings Hus. Et „værksted" varede ca. fire x fire timer og lå (for det meste) på ugens første fire dage. Efter tekstværkstedet fortsatte „No Name" (hold 1) til malerværkstedet på museet, mens næste hold „Odinexpressen" gik i gang i Møstings Hus, som ugen efter fik besøg af „De lyserøde Kameler", samtidigt med at „No Name" på Den anden Opera havde kompositionsværksted. Sidst i november var også „Gorillaerne, „Future, „K.Ø.N." og „Semplist" nået gennem alle tre værksteder.

Hanne Marie Svendsen og Connie Bork delte tekstværkstedet, malerværkstedet blev ledet af maleren Michael Hansen, som er daglig leder af museets værksted for børn. Kompositionsværkstedet, som er beskrevet overfor tog Mogens Christensen sig af, og i løbet af foråret lagde han børnenes „råmusik" til rette, så den kunne spilles af et helt symfoniorkester.

Værket - i mellemtiden døbt „ALKUNST" - blev i maj opført først en formiddag i Amager Kulturpunkt dernæst en aften i Tivolis Koncertsal. Sjællands Symfoniorkester spillede under dirigenten David Riddell, billederne blev vist på storskærme, og skuespillerne Klaus Bondam og Ann Eleonora Jørgensen læste et udvalg af børnenes tekster.

Der var kommet så meget godt stof ud af forløbet, at værket blev længere end vi havde planlagt: Vi kunne have skåret i det, men valgte at opføre det hele ...

Der har været mange meget begejstrede reaktioner fra publikum og forældre og lærere. En, der glædede meget, lød sådan:

„Forældre (og det ikke bare til de deltagende børn) var meget begejstrede og imponerede ved opførelsen af værket i Tivoli. .... Vi tillod os at udpege elever til jeres projekt, der hver for sig havde brug for at få lidt medvind. Det har I såsandelig givet dem. I har betydet mere for disse børn end I kan forestille jer."

Elsebet Speyer

At skrive med børn og at male med børn, det har været gjort før, men at komponerer med børn ....? Mogens Christensen beskriver her, hvordan det kan gribes an:

Med tanke på, hvad børnene havde arbejdet med i tekstværkstedet, lød den allerførste opgave til dem i musikværkstedet: Tænk en lyd, der rummer had. I udgangspunktet skal denne lyd være af samme beskaffenhed som et punkt i matematikken: Den må ikke have nogen (nævneværdig) udstrækning, men den skal samtidigt rumme essensen af begrebet had..! Vild opstandelse - intet er fjernere for barnesjælen end dette: Et koncentreret begreb, tænkt lyd og musik uden forløb (for god ordens skyld skal nævnes, at opgaven selvsagt blev præsenteret i en for børnene mere forståelig sprogdragt). Det lykkedes dog i små grupper at komme med forskellige bud, lige fra uspecificerede smæld til mere interessante lydamalgamer. Først på dette tidspunkt kunne smågrupperne forsyne sig med enten egne, medbragte instrumenter, skoleinstrumenter eller de to klaverer, der var til rådighed. Målet var fremdeles kun at realisere den tænkte lyd.

Samme procedure blev iværksat på det andet af de begreber, der havde stået i fokus i digtefasen: Kærlighed. Musikalsk set var had bedre at begynde med, da det af en eller anden grund (der sikkert har med film og fjernsyn at gøre) var mere begribelig for børn end kærlighed. Kravet til kærlighedslyden var, at den skulle have substansfællesskab med sin modpol, hadlyden. I praksis kunne dette give sig udslag i brugen af andre klanggivere eller anden dynamik.

Næste væsentlige punkt er at give hver af de to "musikpunkter" en udstrækning. Det mest umiddelbare var en konsolidering af udgangsmaterialet (instrumentale forfinelser, varierede gentagelser etc.). En del fandt inspiration i Haiku-digtenes form, d.v.s. både antallet af stavelser (5-7-5) og i denne forms ofte overraskende slutpointe. Som før blev der lagt vægt på at skabe en udviklingsmæssig samhørighed mellem de to lyde.

Som en naturlig konsekvens heraf skulle der så arbejdes med at indpasse de to lyde i een form. Her kunne man nyde den rå formidlingsløse udelte kontrast, men muligheden for eksperimenter med repriser, flydende overgange, krebsegange og metamorfoser var også tilstede. Fra min side blev der blot gjort opmærksom på mulighederne, for jo kortere, klarere og ikke mindst åbne forslagene var fra min side, jo mere energi blev der udfoldet i den skabende proces. Ind ad bagdøren kunne så luskes påvirkninger vedrørende registre, intensiteter samt højde- og dybdepunkter, som kunne styrke børnenes egne kreative udsagn.

Et eksempel på ovenstående koncept: To piger fra 6. klasse vil gerne udfolde sig på klaveret, skønt ingen af dem er fortrolige med dette instrument. De når frem til, at hadlyden skal være to toner ved siden af hinanden (man bliver enige om, at de skal være "helt ved siden af hinanden", altså en lille sekund). Ved hadlyden slås intervallet hårdt an på samme tid og ved kærlighedslyden (på bedste Tristan-manér) som tre halvtoner, spillet efter hinanden, legato og i piano. For at udstrække had-idéen spilles der forskellige steder på klaveret, inden man bliver enige om, at lade det midterste c/des hos den ene og dis/e hos den anden danne midtpunkt. Ud fra dette kunne de to piger så i spejle de små sekunder i modbevægelse, så venstre pige spillede stadigt dybere c/des'er og højre pige stadigt højere dis/e'er. Udstrækningen kunne altså ske med registermidlet. For at markere bund og top blev kærlighedsmelodien anvendt i disse ydreregistre. Dette forløb blev varieret (spille samtidigt/hver for sig, i ændret rytme, i modsat retning etc.), for at afslutte med en kort reprise. Resultat efter nogle timers afpudsning: En lille klaverperle på ca. 40 sekunders spilletid!

For at bringe mere perspektiv i de enkelte gruppeværker, skulle man indbage et element fra andre grupper, ligesom der i plenum blev praktiseret "skygning" af hinandens stykker og forsøg på at spille de enkelte stykker som kontrapunkter til hinanden.

Børnenes småværker blev optaget og instrumenteret og derefter flettet sammen med det udvalg af digte, Hanne Marie Svendsen og Connie Bork havde foretaget.

Mogens Christensen

Freja

Projektet er blevet til i samarbejde med Statens Museum for Kunst.

Tak til
Louis Petersen fonden
Kulturens Børn
Statens Musikråd
Frederiksberg Kommune
BG Fonden
Københavns Kommune
Sjællands og Tivolis Symfoniorkesters Venner
og

BYENS BØRN

som har støttet „ALKUNST" økonomisk.

Også tak til Møstings Hus, Den anden Opera og medborgerhuset „Blågården for husly til kurser og udstilling.

CD INDHOLD:

5 små eksempler på børnenes musik		
1	*Sommermelodi (Semplist)*	*00:57*
2	*Æolsharpen (Semplist)*	*00:25*
3	*Aftentrommer (K.Ø.N.)*	*01:01*
4	*Små sekunder(No Name)*	*00:42*
5	*Balkandans (Odinsekspressen)*	*00:27*
Children´s Corner I (arr. Mogens Christensen)		
6	*Ouverture & Tordenvejr*	*06:16*
7	*Skygiraf 1*	*06:37*
8	*Hvad der gemmes til mig i fremtidens skrin*	*11:37*
9	*Skygiraf II*	*04:16*
Children´s Corner II		
10	*Kærlighed*	*07:44*
11	*Drømme*	*05:58*
12	*Året drejer*	*07:04*
Children´s Corner III		
13	*Lyserøde kameler*	*05:18*
14	*Kære fremtid*	*07:21*
15	*Astronauten og himmelrummet*	*05:58*

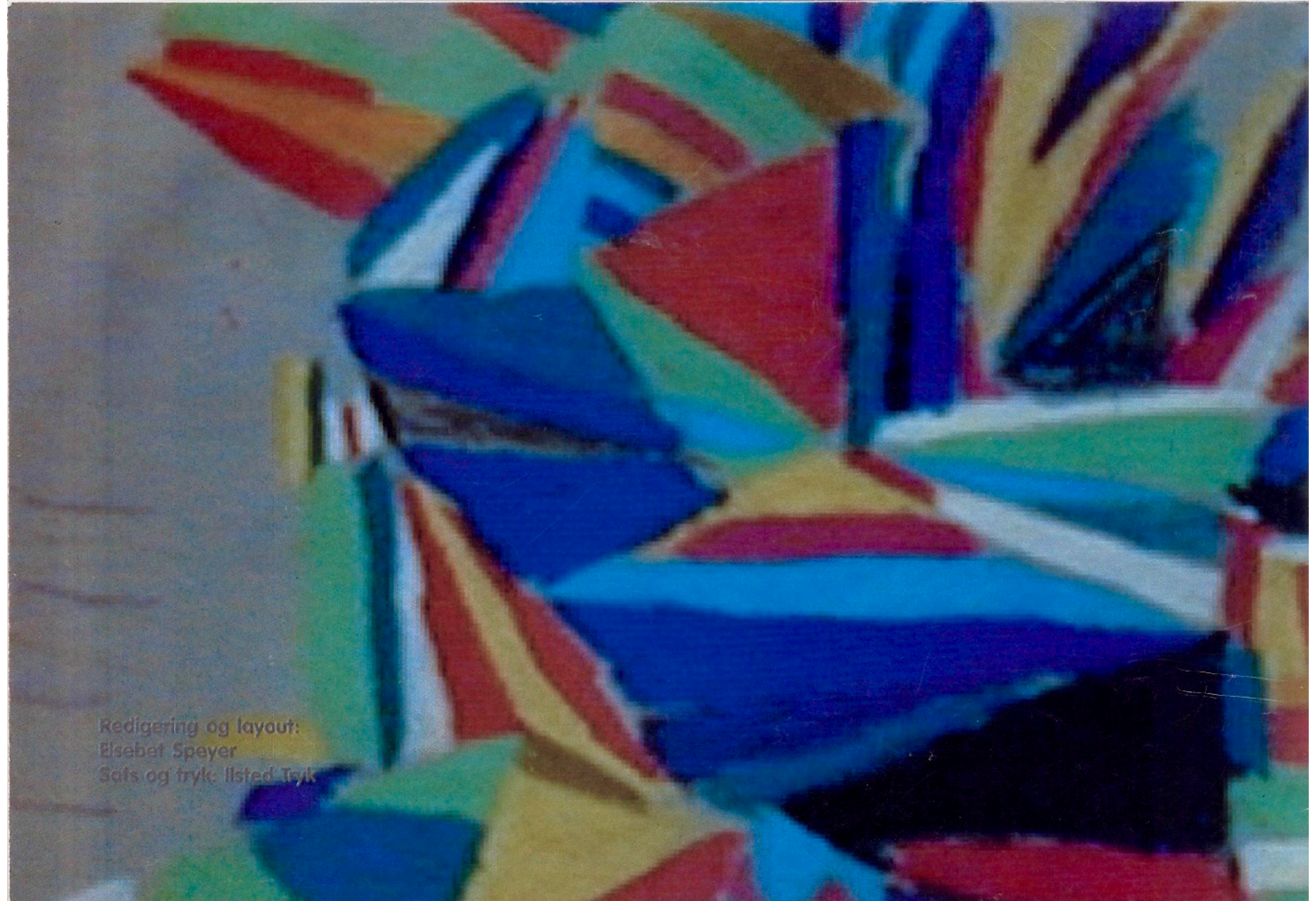

Redigering og layout:
Elsebet Speyer
Sats og tryk: Ilsted Tryk